

Alleen op de wereld

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen
eenvoudigcommuniceren.nl
lezenvooriedereen.be

De reeks *Wereldverhalen* is een serie beroemde verhalen, herschreven in eenvoudig Nederlands.

Deze uitgave is een bewerking van *Alleen op de wereld* van Hector Malot (1878).

Bewerking in eenvoudig Nederlands: Rose Heliczzer
Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren
Beeld: Shutterstock
Druk: Easy-to-Read Publications

© 2020 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleenvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

isbn/ean 978 90 8696 491 8
nur 286

Alleen op de wereld

Hector Malot

IN MAKKELIJKE TAAL

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Over dit boek

Alleen op de wereld is een beroemd boek. Het werd in 1878 geschreven door de Franse schrijver Hector Malot (1830-1907). Van het boek zijn verschillende films gemaakt. En ook een Nederlandse televisieserie, in 2016.

Alleen op de wereld is een avonturenroman. Het verhaal gaat over de vondeling Remi. Tijdens een spannende zoektocht probeert hij uit te vinden wie zijn echte familie is.

Droog brood

Tot mijn achtste jaar had ik een moeder. Tenminste, dat dacht ik. Want er was een vrouw die voor me zorgde. Dus ik dacht dat zij mijn moeder was. Ik noemde haar: moeder Barberin.

Samen met haar woonde ik in een dorp in Frankrijk. We woonden in een heel klein huisje.

Elke avond zong mijn moeder een liedje. En daarna kuste ze me welterusten.

Er was ook een vader Barberin. Hij was de man van moeder Barberin. Maar ik had hem nog nooit gezien. Want hij werkte ver weg in Parijs, in de bouw.

Ik noemde hem vader Barberin, maar hij was niet mijn vader.

Ik zal je vertellen hoe ik daarachter kwam.

Op een avond klopte iemand op onze deur.

Het was een man uit Parijs. Hij kende vader Barberin.

De man had een boodschap voor moeder Barberin.

Hij zei: 'Uw man heeft een ongeluk gehad. Er is een steiger ingestort.'

De steiger was bovenop vader Barberin gevallen.

Moeder Barberin schrok heel erg.

'Leeft hij nog?', vroeg ze angstig.

De man zei: 'Ja, hij leeft nog. Maar hij is er niet best aan toe.'

'Hoe erg is het?', vroeg moeder Barberin.

'Hij ligt in het ziekenhuis', zei de man.

'Hij kan niet meer werken. En hij krijgt van niemand geld om van te leven. Ook niet van de baas van de steiger. Terwijl de steiger slecht gebouwd was.'

Dat vonden we alledrie oneerlijk. Vader Barberin moest wél geld krijgen.

De volgende dag schreef moeder Barberin een brief naar Parijs.

In de brief vroeg ze aan vader Barberin of ze iets kon doen om hem te helpen. Het duurde een paar dagen tot ze een brief terugkreeg. In de brief vroeg vader Barberin om geld. Daarmee wilde hij de baas van de ingestorte steiger aanklagen. Dan kon hij misschien toch geld krijgen van de steigerbaas. Moeder Barberin deed wat vader Barberin vroeg. Ze stuurde hem geld.

Er gingen weken voorbij. Vader Barberin stuurde elke week een brief waarin hij om meer geld vroeg. Op een dag was het geld van moeder Barberin op. Maar vader Barberin had de rechtszaak nog steeds niet gewonnen. We hadden nog één bezit dat geld waard was. Dat was onze koe Rousette. Vader Barberin vond dat we de koe moesten verkopen. Daar werden moeder Barberin en ik heel verdrietig van. Want we hielden allebei veel van de koe. De koe gaf ons melk.

Daarvan maakten we boter en kaas.
We hielden van de koe alsof ze familie was.
Moeder Barberin praatte zelfs tegen haar!

Maar vader Barberin had gelijk.
Als hij de rechtszaak niet won, zouden we
nog veel armer zijn. Want hij zorgde altijd
voor het geld. Toen hij nog werkte, stuurde
hij elke week geld naar huis.
Als hij niks kreeg, kregen wij ook niks.

Moeder Barberin maakte een afspraak met
een koopman.
De koopman had allerlei opmerkingen
over de koe.
'Ze is mager', zei hij. 'Hier kan ik maar
heel weinig geld aan verdienen.'
De koopman wilde de koe voor veel
minder geld kopen dan we hoopten.
'Ik doe het voor jullie', zei hij. 'Omdat ik
weet dat je het geld hard nodig hebt.'
Met pijn in ons hart gingen we akkoord.
De koe loeide heel hard toen ze verkocht
werd. Ik denk dat ze niet bij ons weg wilde.

Het geld dat we voor de koe kregen,
stuurden we naar vader Barberin.

Nadat de koe verkocht was, aten we
dagenlang bijna niks.

Overdag aten we droog brood. 's Avonds
aten we aardappels met alleen wat zout.

Nu we de koe kwijt waren, hadden we
geen melk of boter meer.

En we hadden geen geld om iets te kopen.

Vastenavond kwam steeds dichterbij.

Op vastenavond maakten we altijd
appelbollen en pannenkoeken. Nu zou dat
vast niet meer kunnen, dacht ik.

Maar toen werd het vastenavond. Moeder
Barberin had een verrassing voor mij.

'Raad eens wat ik heb?', vroeg ze vrolijk.

Ik durfde het niet te hopen.

'Ik heb melk, boter en eieren! Ik heb meel
en drie appels!', lachte moeder Barberin.

Dat had ze allemaal bij de burens geleend.

Nu konden we pannenkoeken bakken.

Wat waren we blij!

Net toen het eerste beslag in de pan ging,
werd er aangeklopt.

Vader Barberin stond voor de deur.

Helemaal onverwacht. Het was de eerste
keer in mijn leven dat ik hem zag.

Pleegvader

Vader Barberin keek me dreigend aan.

Hij duwde zijn stok tegen me aan.

‘Wie is die jongen?’, vroeg hij aan moeder Barberin.

‘Dat is Remi’, zei ze.

‘Wat?’, riep vader Barberin. Hij was boos.

En hij leek helemaal niet op een vader.

‘Heb je niks anders dan pannenkoeken?’, vroeg hij.

‘Nee. We wilden vastenavond vieren met pannenkoeken.’

‘Dat is niks voor iemand die een lange reis heeft gemaakt’, zei vader Barberin.

Daar bedoelde hij zichzelf mee.

Hij keek rond. Er was bijna geen eten in huis, alleen een zak uien.

Hij zei: ‘Maak uiensoep van dat beslag en die uien.’

Moeder Barberin zweeg en begon de soep te maken.

Alle boter moest erin van vader Barberin.
Ze mocht niks houden om pannenkoeken
mee te bakken.

Ik vond het vreemd dat hij zo onaardig
deed. Ik wist toen nog niet dat hij mijn
vader niet was.

De soep was klaar. We gingen aan tafel.
Vader Barberin was nog steeds boos.
Hij zei niks en at zijn soep.
Soms keek hij me dreigend aan. Dan stopte
hij even met eten.

Ik kreeg geen hap door mijn keel.

‘Eet hij altijd zo weinig?’, vroeg vader
Barberin aan zijn vrouw.

Moeder Barberin zei: ‘Nee. Normaal eet hij
goed.’

‘Heb je geen honger?’, blafte vader Barberin
naar mij.

‘Nee ...’ zei ik.

‘Dan moet je nu naar bed.’

Ik gehoorzaamde.

Het bed was niet ver. Ons huis had
namelijk maar één kamer.

Mijn bed was dus in dezelfde kamer.
Waarom is hij zo onaardig?, vroeg ik me in stilte af. Hij is toch mijn vader?
Ik kon er niet van slapen.
Na een poosje kwam moeder Barberin bij me kijken.
'Slaap je?', fluisterde ze.
Ik durfde niks te zeggen. Ik was bang dat vader Barberin het zou horen.
Moeder Barberin dacht dat ik sliep. Ze liep terug naar de tafel.
'Hoe was het in Parijs?', vroeg ze. 'Je hoeft niet bang te zijn dat Remi je hoort, want hij slaapt.'
Vader Barberin begon te praten: 'Het is slecht gegaan. Al dat geld was voor niks. De rechter zegt dat het ongeluk mijn eigen schuld was.'
In mijn bed hoorde ik alles. Tot mijn grote schrik zei vader Barberin: 'En wat doet dat kind hier? Je zou hem al jaren geleden naar een kindertehuis brengen!'
Zo kwam ik erachter dat vader en moeder Barberin niet mijn echte ouders waren.